CESTA

FARNOST DOLNÍ BOJANOVICE

3/2025 / ROČNÍK XXXVI

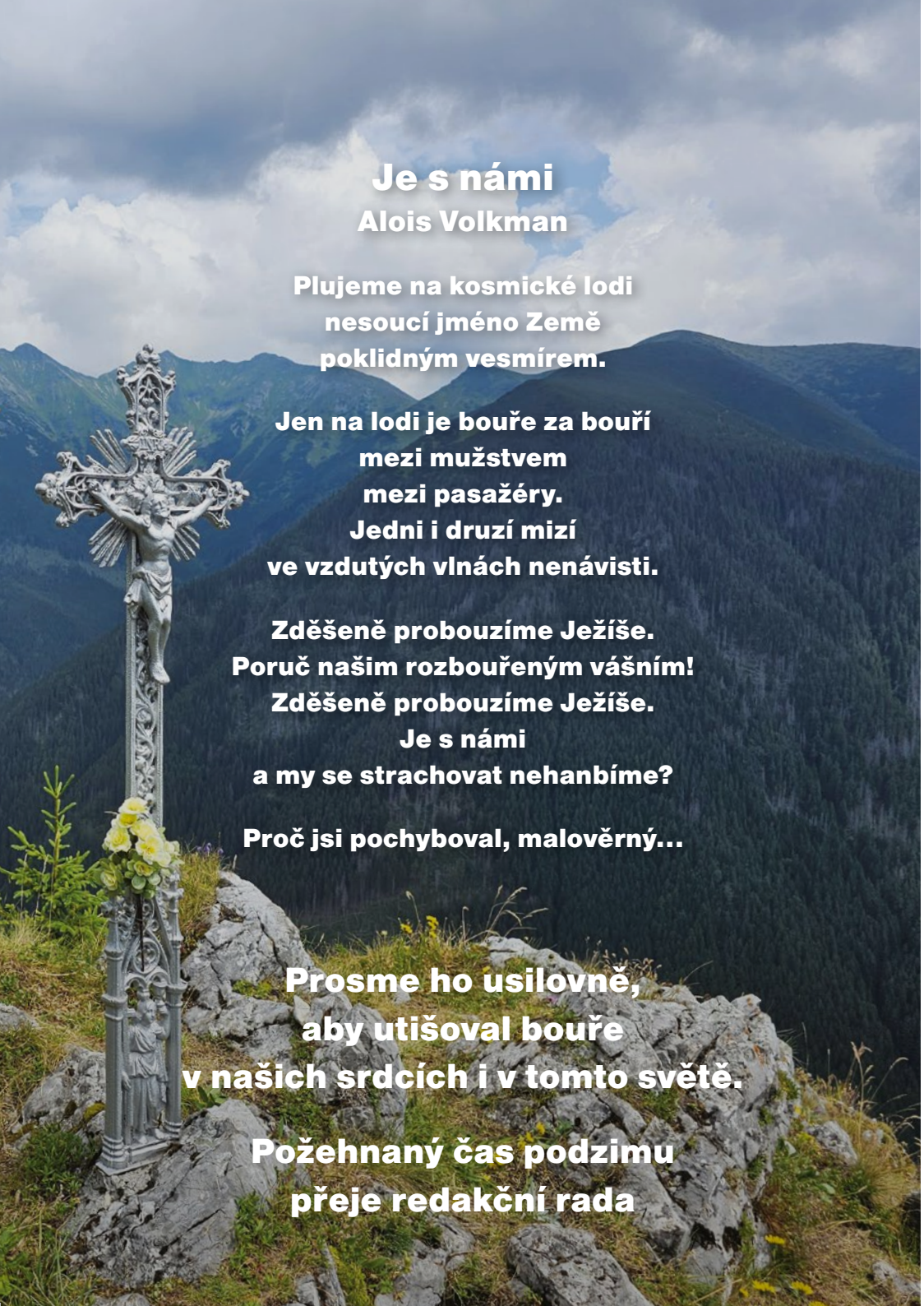

Je s námi

Alois Volkman

Plujeme na kosmické lodi
nesoucí jméno Země
poklidným vesmírem.

Jen na lodi je bouře za bouří
mezi mužstvem
mezi pasažéry.
Jedni i druzí mizí
ve vzdutých vlnách nenávisti.

Zděšeně probouzíme Ježíše.
Poruč našim rozbouřeným vášním!
Zděšeně probouzíme Ježíše.
Je s námi
a my se strachovat nehanbíme?

Proč jsi pochyboval, malověrný…

Prosme ho usilovně,
aby utišoval bouře
v našich srdcích i v tomto světě.

Požehnaný čas podzimu
přeje redakční rada

Ernest Shackleton a svatý Václav

V minulých dnech jsem se po čase vrátil k životnímu příběhu polárníka Ernesta Shackletona. Jeho jméno asi většině z vás nic neříká. Byl to muž, který se na začátku 20. století třikrát vypravil na Antarktidu. Při prvních dvou výpravách bylo jeho cílem dosažení jižního pólu; při té poslední měl za cíl přejít celý nejjižnější kontinent od východu až na západní pobřeží. Ani jeden z jeho pokusů nebyl úspěšný. Zároveň ale při žádné ze svých velmi nebezpečných výprav neztratil jediného muže. Navíc i jeho zásluhou vždy panovala mezi těmi, kteří ho doprovázeli, dobrá atmosféra, soudržnost a ochota si pomáhat.

Dosáhl tento muž úspěchu, nebo ne? Z pohledu vytýčených cílů se jednalo o jednoznačný neúspěch. Ovšem pokud se na jeho výpravy díváme pohledem, který hodnotí jeho zodpovědnost za druhé, jeho nasazení a jeho úsilí o dobré vztahy, pravděpodobně vyzní naše hodnocení úplně jinak.

V této věci mi připomíná našeho patrona svatého Václava. Jistě, jejich životní osudy byly velmi odlišné a navíc každý z nich žil v úplně jiné době a v jiných podmínkách. To, co mají společné, vidím právě v onom zmíněném hodnocení úspěšnosti či neúspěšnosti jejich životů.

Ani Václav podle měřitelných hodnocení nebyl úspěšným člověkem. Zemřel mladý, většinu ze svých plánů proto nestihl uskutečnit. Zároveň si ale až do konce uchoval živou víru, touhu po dobru svého národa i ochotu odpustit. Možná i proto je jeho příklad stále živý a oslovující. Z tohoto pohledu dosáhl dost možná většího úspěchu než jakýkoliv jiný český panovník.

Mnozí z nás se dnes cítíme být pod tlakem svého okolí. Musíš být úspěšný, měl bys vykazovat viditelné výsledky své práce či svého studia, měl bys být oceňovaný lidmi kolem sebe… Tato očekávání nás svazují, vedou nás ke strachu z toho, že zklameme sebe a své okolí, pokoušejí nás, abychom se stále hodnotili a srovnávali s druhými.

Ano, snažme se využít a rozvinout své hřivny. Zároveň ale nezapomeňme, že úspěch se dá hodnotit různě. Nenechme se naplnit zklamáním z toho, že jsme v něčem nenaplnili očekávání svého okolí. Hledejme naopak to, v čem se nám daří, v čem jsme úspěšní a čím jsme obdarovaní, i když třeba jinak, než je to v dnešní době oceňované a očekávané.

A hlavně nezapomeňme, že Boží hodnocení úspěchu či neúspěchu je jiné než to naše. Doporučuji občas popřemýšlet nad tím, jak asi hodnotí náš život Hospodin. A posouvat své snažení i své hodnocení úspěchu či neúspěchu tím směrem, o kterém tušíme, že by si to přál sám on.

Ať se za nás přimlouvá svatý Václav, aby byl náš život úspěšný podle Božích měřítek. Protože to je jediné hodnocení, na kterém v posledku bude záležet.

o. Petr

Charismatická konference 2025

„…aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého“ (Řím 15,13)

Brněnské výstaviště se opět na několik dnů stalo místem, kde bylo možné zakusit živého Boha. V polovině července se zde konala tradiční charismatická konference, která i letos přilákala tisíce účastníků z celé republiky i ze zahraničí.

Téma letošního ročníku bylo jasné: **naděje, která nevychází z nás, ale z Ducha svatého.** V době, která je plná nejistoty, obav a otázek, zněla tato výzva velmi aktuálně. Konference nabídla nejen bohatý duchovní program, ale i prostor k osobnímu setkání s přáteli a s Bohem – skrze modlitbu, chvály, adoraci i ticho.

Jedním z prvních řečníků byl **o. Jozef Mihok**, redemptorista ze Slovenska. Jeho slova nesla zkušenost, pravdivost a pokoru. Mluvil o tom, co znamená nést naději, i když člověk sám zažívá slabost, pochybnosti nebo nejistotu. Osobně mě velmi oslovilo, že neskrýval svoje limity – naopak, mluvil o nich otevřeně, a právě tím ukazoval, jak jedná Bůh. Ne přes naše výkony, ale skrze srdce, které se jím nechá vést.

Velkou hodnotou konference byla i pestrost programu. Vedle přednášek a duchovních večerů byla k dispozici i konference pro děti. Na své si přišli i ti, kdo hledali osobní rozhovor, přímluvnou modlitbu nebo svátost smíření. Všechno se odehrávalo v atmosféře otevřenosti a přijetí – bez tlaku, ale s jasným pozváním k hlubšímu vztahu s Kristem.

Nejvíce mě zasáhla sobotní modlitba za národy pod vedením otce Jozefa, kdy celá hala zpívala chvály a lidé spontánně vstávali, modlili se, plakali i radovali se, svěřovali svoje životy Bohu. V tu chvíli jsem si znovu uvědomil, jak moc potřebujeme naději – ne jako optimismus, ale jako **sílu, která pramení z Boží přítomnosti.**

Z konference jsem odjížděl s vděčností za všechny, kdo sloužili, i za ty, kdo tam jen tiše seděli a naslouchali, za jednotu, která překonává rozdíly. A hlavně za to, že **Duch svatý opravdu působí – i dnes, i tady, i v nás.**

Tak příště rozhodně znovu. A pojeďte aj vy, protože naděje se má žít a sdílet…

P. Kučera

Roháče mládeže 2025

Nastal den odjezdu, 14. července 2025.

Ve 13:30 jsme se všichni setkali před farou. V zápětí jsme se vydali za dobrodružstvím ve 27 lidech, z toho bylo 15 deváťáků, dva mladí z Třebíče a jedna účastnice z Horních Dubňan. Jeden z nás zapomněl nahlásit, že vůbec jede, přesto jsme ho vzali, ale pohodlné to nebylo. Celou cestu se kluci mačkali, ale bylo to asi lepší než poslouchat čtyři hodiny holky v autě strýca Zámečníka.😊

Navečer jsme dojeli a šli rovnou stavět stany. Na večeři nás čekaly svačinky od maminek. Potom už jsme šli spát, protože jsme byli unavení z cesty. Ale celou dobu nás sžíral strach z medvědů.

Další den, stejně jako potom všechny další dny, nás čekala snídaně, a to chleba s marmeládou. Po snídani jsme se všichni nachystali a vyrazili na túru. Cesta byla dost náročná a už v první půlhodině jsme se báli, že to neujdeme. Ale otec nás ujistil, že to určitě zvládneme. Okolo poledne jsme dorazili na místo s krásným výhledem, kterému se říká Mnich. Prožili jsme tu mši svatou v krásné přírodě. Potom už nás čekala cesta dolů se zastávkou na kofolu. Po příchodu ke stanům následovalo rozjímání s tématem od otce. Potom byla dobrá večeře, která překvapivě chutnala i všem holkám.😊 Po večeři měli kluci super nápad, jak chytit medvěda. Přivázali otevřenou paštiku na strom a čekali. Paštika byla pryč, ale žádného medvěda nechytli, takže dostali strach, že tam na nás fakt někde číhá. Netušili, že o paštiku se postaraly jejich kamarádky…

Další den a další túra – všichni jsme se obávali nejhoršího. Přijeli jsme auty pod

Žiarskou chatu a čekalo nás stoupání k chatě. Tam jsme si dali kofolu a vyrazili na vrchol jménem Plačlivé. Po cestě jsme se setkali se zmijí, takže potom jsme chodili ještě mnohem opatrněji. Po cestě na vrchol nás čekala ještě zastávka se mší svatou a u toho jsme měli krásný výhled na Tri kopy. Pak nás čekala část cesty, při které jsme museli zapojit naše horolezecké schopnosti, abychom se dostali do cíle. Pak už následovala cesta dolů a jídlo na Žiarské chatě. Po náročném výšlapu jsme se všichni moc rádi vrátili do svých spacáků, ale samozřejmě až po večerní modlitbě.

Ráno jsme začali ranní modlitbou a rozjímáním. Potom nás čekalo vaření oběda a poté jsme se těšili na ten otcův slavný baseball. Kluci v sobě našli velký zápal pro hru, ale holky se musely snažit, aby na nich šlo aspoň trochu vidět, že je to baví. Po návratu jsme měli mši svatou. Nechyběla ani replika zvonu vytvořená z hrnců. Po zpívání u táboráku jsme se pomodlili a nachystali ke spánku.

Nastal nový den a s ním pokračování rozehraného baseballu. Musíme ale všichni uznat, že tým strýca Zámečníka vyhrál na plné čáře. Po této poslední hře na úmorném slunku jsme se vydali osvěžit k potoku s extrémně ledovou vodou. Jako každý den nás čekalo téma s rozjímáním a žádný den se neobešel bez mše svaté. Pak byl jako každý večer táborák a čas na spaní.

Ráno jsme s velkým smutkem balili stany a uklízeli, co se dalo. Čekala nás poslední mše v krásné přírodě s výhledem na hory a nakonec cesta domů. Myslíme si, že si to všichni užili, a moc děkujeme otci Petrovi a strýcovi Zámečníkovi za organizaci této skvělé akce. A doufáme, že se v Roháčích ještě někdy potkáme.😊

Adriana Jordánová a Eva Vraňanová

Josefovské hody 2025

Rok 2025 vyhlásil papež František dle zvyklosti pocházející ze Starého zákona Svatým rokem. S potěšením jsme se v tomto roce připravovali na národní pouť do Říma. A tehdy nás napadlo: Co ale staří lidé, kteří už putovat do Říma ve Svatém roce nemohou? Neuspořádáme jim krásnou slavnostní hodovou bohoslužbu venku ‚pod zeleným' jako v roce 2018?

Tenkrát jsme přivítali našeho vzácného hosta z řad biskupů. Pořád jsme měli pocit velké vděčnosti panu kostelníku Bohůnovi, který nás velmi podpořil při organizaci tehdejší sváteční bohoslužby. Loučil se s námi větou: „Já vám moc fandím, zase něco vymyslite!" Během let jsme si říkali, že bychom tuto slavnost mohli znovu zopakovat, ale stále nebyla ta pravá chvíle, až přišel rok 2025.

S myšlenkou ozvláštnit naši hodovou bohoslužbu ve Svatém roce se zrodila také myšlenka pozvat jako hlavního celebranta kardinála Dominika Duku. Brzy jsme také tak učinili. Dále jsme oslovili emeritního národního prezidenta WAF – Fatimského apoštolátu v ČR

Mons. Pavla Dokládala a národní prezidentku WAF Hanu Frančákovou, zda by se ujali modlitby růžence. Následně jsme netrpělivě očekávali jejich odpovědi. A dočkali jsme se milých zpráv. Všichni s radostí pozvání přijali a pro nás začal kolotoč příprav a jednání s farností a se zástupci obce Josefov.

Nedělní hodové ráno bylo krásné, bez mráčků, sešli jsme se v brzkých ranních hodinách s dobrovolníky a začali vše připravovat. Zanedlouho dorazila firma Tonstudio Rajchman a schola z Dolních Bojanovic pod vedením Jana Herky, načež proběhla zkouška ozvučení.

Modlitbu růžence přede mší svatou zahájil Mons. Pavel Dokládal. Mezitím přijel náš vzácný host kardinál Duka. Přivítali ho zástupci obce a farníci.

Zdálo se, že je vše v pořádku a vše máme pod kontrolou, ale „rohatý začal řádit". Asi dvacet minut před zahájením bohoslužby nastal výpadek elektrického proudu v celém Josefově a v nás by se „krve nedořezal". Když se tuto nepříjemnost dozvěděl kardinál, pousmál se a prohlásil: „To budou požehnané hody!" Klíčovou roli v řešení nesnáze pak sehráli naši hasiči, kteří potvrdili svou připravenost a během pár minut přistavili dostatečně silnou centrálu na výrobu elektrického proudu.

Nakonec všechno dobře dopadlo a za nádherného doprovodu scholy jsme si všichni mohli užít slavnostní mši svatou se slovem kardinála Duky o lásce k Bohu a lidem, o trojjedinosti Boha promítající se do hodnot v rodině i o smyslu života.

Zaznělo i mnoho dalších podnětů k zamyšlení.

V průběhu bohoslužby elektřina naskočila a nad námi se rozsvítila světla. I když venku kralovalo slunce a pravé letní počasí, v tu chvíli si jistě nejedna hospodyňka oddechla, že už se nemusí strachovat, jak uvaří hodový oběd.

Srdečně děkujeme našemu duchovnímu správci otci Petru Karasovi, že naši myšlenku podpořil a pomohl při organizaci slavnosti, dále všem, kteří byli nedílnou součástí bohoslužby – ministrantům, všem dobrovolníkům, starostovi obce Vojtěchu Pospíšilovi a místostarostovi Přemyslu Růžičkovi. Velké díky patří schole z Dolních Bojanovic pod vedením Jana Herky, umocnila náš duchovní zážitek ze mše svaté. Také našim hasičům, kteří zvládli situaci na jedničku, a naší chase, která svými kroji pravděpodobně inspirovala otce kardinála v jeho kázni. Děkujeme za profesionální ozvučení firmě Tonstudio Rajchman a také za zhotovení záznamu bohoslužby, který bude uložen na Youtube. Poděkování patří i firmě Květiny Alžběta Vraňanová za krásnou květinovou výzdobu, firmám Vinařství Blažek a Podlahy Blažek za pomoc při organizaci a finanční podporu, dále všem, jež se jakýmkoliv způsobem zasloužili o zdárný průběh mše svaté. A v neposlední řadě děkujeme všem přítomným farníkům za účast na této bohoslužbě. Otec kardinál byl ze srdce potěšen tak velkou účastí farníků, krojovaných, mladých i dětí a odjížděl se slovy: „Zachovejte krásu krojů, zachovejte tradice."

Kéž nám duchovní povzbuzení vydrží dlouho v našich srdcích.

připravila rodina Petrášova
foto: T. Růžička

Mladifest 2025

Od 1. do 8. srpna se v Medžugorje konal festival mládeže, na který se vydala i řada našich mladých. Oslovili jsme účastnici poutě Denisu Šimkovou a požádali ji, aby se podělila o své zážitky a dojmy z této výjimečné cesty.

I přesto, že cesta autobusem byla dlouhá, stálo to za každou minutu. Během celého týdne jsme viděli nespočet krásných míst, zažili spoustu silných okamžiků a ponořili se do bohatého duchovního programu.

Nejvíc jsem si užila tu jedinečnou kombinaci poutě a duchovních prožitků s výlety přes den – například úchvatné vodopády Kravica, osvěžující splavy s nádherně modrou vodou, zajímavý výlet do města Mostar a na zpáteční cestě i zastávku v Omiši v Chorvatsku.

Po duchovní stránce to bylo něco nepopsatelného. Silně jsem vnímala Boží přítomnost. V srdci jsem cítila obrovský klid, ale zároveň mě zasypal i silný nával emocí, které se střídaly, od velké radosti až po dojetí.

Věřím, že víra lidi spojuje, a právě to jsem v Medžugorje procítila i na vlastní kůži. Na začátku jsem absolutně nečekala, že prožiji něco tak silného a obohacujícího, co mi přinese radost a světlo do života.

Tato poutní cesta mě neuvěřitelně duchovně obohatila, otevřela mi oči i srdce a zanechala ve mně vzpomínku, která mě bude provázet po celý život.

Děkujeme Denise za její otevřené svědectví a upřímné sdílení. Přejeme jí, aby jí radost a světlo z pouti do Medžugorje zůstaly v srdci i do dalších dní.

připravila Andrea Červenková

Do Roháčů s obavami… zpět s vděčností

Po letech plánování jsem se konečně vydal do Roháčů. Nevěděl jsem, co čekat – ale vrátil jsem se s pocitem klidu, radosti a vděčnosti.

O Roháčích jsem slyšel už hodně a taky jsem plánoval tam jet už loni a předloni. Ale dostal jsem se tam až letos. Na sraz jsem přijížděl s lehkými obavami, s jakou „partyjou" tam vlastně pojedu, protože jsem nebyl na organizačním setkání. Takže jsem se sbalil dle instrukcí a vyrazil k faře. Tam se ukázalo, že obavy byly liché, protože se tam sešla (tak jako asi vždycky) velmi dobrá parta. Cesta probíhala klidně včetně příjezdu na samotné místo. Celkem rychle si naše různorodá skupinka sedla. Samozřejmě, že jsem si vzal nějaké knihy s předsevzetím, že budu číst a alespoň dočtu rozečtené knihy. Rovnou přiznám, že to se nepovedlo. Popravdě jsem se v čase vrátil do svých náctiletých let, kdy jsem se skautem jezdil na tábor. Prostě čas se zastavil, telefon jsem měl vypnutý nebo aspoň ztlumený, starosti neexistovaly a čas byl jen pro mě. Ukázalo se, že jsem to potřeboval víc, než jsem si dokázal sám připustit.

V pondělí jsme měli první zamyšlení nad obrazem Vor Medúzy francouzského malíře Théodora Géricaulta. Na obraze jsou zoufalé postavy na troskách lodi uprostřed rozbouřeného moře. Někteří přeživší se

vzdávají, zatímco jiní mávají o pomoc přibližující se lodi. V příštích dnech jsme postupně rozjímali nad čtyřmi dalšími obrazy. Ke každému obrazu jsme dostali stručné informace o autorovi, popis situace, úryvek z Písma a otázky k zamyšlení. Zamýšleli jsme se nad tím, jestli usilujeme o statečnost, zda se umíme zastat druhého a jestli bychom nechali trosečníky na voru. První, co mě oslovilo, byl tip modlit se za statečnost, abych neselhal v důležité situaci. A že se mi ty situace začaly míhat před očima. Následná debata byla o tom, co jak kdo vnímal, koho co oslovilo. Přemýšlel jsem nad tím, jestli bych byl ochotný místo sebe zachránit druhého, a zjistil jsem jednoduše, že bych toho asi schopen nebyl. Přemýšleli jsme také nad tím, jestli někde nemáme nějaký skrytý hřích, který už nevnímáme…

V úterý jsme šli na túru. Plán byl Žiarska chata – Smutné sedlo – a dál se výprava rozdělila, část šla na Plačlivé a druhá skupinka šla na Tri kopy – Hrubá kopa – Baranec – Prislop – Žiarska chata. Po občerstvovací zastávce na Žiarské chatě jsme vystoupali pod Smutné sedlo, kde jsme slavili mši svatou – mezi skalami, na odlehlém místě. Evangelium bylo o tom, jak Ježíš kráčí po moři, a o tom, jak Petr chtěl jít po vodě za ním, ale dostal strach a začal se topit. (Mt (14,22-36). Velmi silným okamžikem při každé mši svaté pro mě bylo proměňování. Vědomí toho, že se mi před očima chléb mění v tělo Pána Ježíše uprostřed přírody se i po měsíci v mé paměti velmi živě ozývá. Chápu teď mnohem víc, co myslí Marek Orko Vácha tím, když mluví o katedrále přírody, i proč otec Petr pozvedá své oči k horám.

Rozhodl jsem se s ostatními trošku mladšími ročníky, že půjdu na Tri kopy. Otec Petr nás upozornil na to, že cesta je obtížná, ale byl jsem odhodlaný tu cestu podstoupit, byť jsem ani ve snu neměl tušení, co mě čeká. Postupně jsme zdolali první Trikopu (jak jsme si je přejmenovali😊), pak druhou i třetí Trikopu a nakonec i tu čtvrtou (Hrubá kopa). Cesta začala být strmější, pěšinka užší a občas se objevily i řetězy. Postupovali jsme pospolu s menšími či většími odstupy a po delších úsecích jsme na sebe čekali, aby se nikdo neztratil. Šli jsme spolu, a přece každý sám za sebe. V horách není prostor na chyby a i já jsem postupně v průběhu cesty zjišťoval a velmi dobře si uvědomoval, že cesta, kterou jdeme, je náročná. Začal jsem přemýšlet o tom, že jsem možná své síly přecenil. V jednu chvíli, když jsem přelézal hřeben, kde byly jen kameny, po obou stranách příkrý sráz a fučel silný vítr, jsem si najednou uvědomil, že mám strach. Vzpomněl jsem si na svatého Petra, který kráčel po moři. Cítil jsem se přesně jako on. Měl jsem strach a v duchu jsem volal: Pane, zachraň mě!

Do našeho „tábora“ jsme dorazili až za tmy. Unavení jsme celkem rychle zalehli. Ráno jsem vstal s nevalnou náladou, říkal jsem si, co tady vlastně dělám, a byl jsem přesvědčený, že pojedu domů. Mimochodem dva kluci ten den odjížděli, protože měli další program, tak se to nabízelo samo. Nebylo mi fyzicky ani psychicky dobře, chtěl jsem utéct – před sebou, před Bohem, před celým světem. Po snídani jsme měli další zamyšlení – tentokrát nad obrazem Zvěstování (LK 1,26-38). Měli jsme přemýšlet nad tím, co asi Maria dělala, když k ní anděl přišel. S jakými obavami musela zápasit? Bůh přichází i k nám, nejen při modlitbě. Čím tě Bůh v poslední době oslovil? Prosíš o otevřenou mysl a srdce – o to, aby k tobě Bůh mohl promlouvat? Co ti brání v tom, abys dokázal Bohu lépe naslouchat? Vyčítáš Bohu své kříže, svá zklamání, své nevyslyšené modlitby? Do svých poznámek

jsem si napsal: co mě oslovilo: mše v přírodě (proměňování). O otevřenou mysl a srdce neprosím. A co mi brání? Starost o běžné věci a činnosti a to, že svůj a Boží svět odděluji nebo se tyto dva světy neprolínají tak, jak by měly. A co vyčítám? Spíš hledám viníka, kdo za to všechno může, že se mi nedaří. Najednou jsem viděl úplně jasně svůj hřích.

Po rozjímání jsme se společně bavili o tom, jak jsme vnímali text, a co koho zaujalo. Vždycky mě fascinovalo, čeho si druzí dokážou všimnout, co já vůbec nevnímám, nebo detaily, které nepovažuji za důležité. Nakonec jsem to nevydržel a všem jsem o svém včerejším strachu řekl. Zjistil jsem, že je to má pýcha, která mi brání v tom, abych dokázal Bohu lépe naslouchat. Pýcha, kterou jsem už ani nevnímal. Jsem to přece já, který má za úkol zajistit rodinu, vychovat děti a někdy i manželku k obrazu svému. Snažím se dětem dát disciplínu, ale výsledek je, že všecky doma prudím, že toto není dobře a tamto je špatně. Navenek jsem si ve všem jistý, ale uvnitř žiju ve strachu, jestli někdo odhalí přetvářku, pýchu a ješitnost. Bůh na to odpovídá takovým jemným zavoláním, že to přece dělat nemusím. Že on mě zná a ví, že mám silné a slabé stránky, a že když budu chtít, tak mi pomůže. Bylo velmi osvobozující všechny tyto naskládané strachy a obavy ze sebe dostat. Došlo k tomu, že jsem se uklidnil a rozhodl se, že zůstanu. Ulevilo se mi a začal jsem všechno vnímat v jiném světle.

Když se dnes dívám zpětně do misálu, zjišťuju, že v tento den byl svátek Proměnění Páně. Pán Bůh má prostě smysl pro humor…😊

Na konec přidávám ještě písničku, která se mi nějak poskládala, když jsem přemýšlel o pobytu v Roháčích. Je to na melodii písničky Kozel od Jarka Nohavici – taková ta opakovačka.

Byl jeden pán,
ten knězem byl,
do Roháčů,
vždy rád jezdil,
jednou tam vzal,
dospěláky,
už tam jezdí,
čtvrtstoletí.

Tri kopy sem,
Plačlivo tam,
o něco blíž,
k nebi je tam.
Zamyšlení,
jedno – dvě – tři,
k tomu baseball,
parádní hra.

Nebojte se,
jídlo tu je,
luxusnější,
než na Žiarské.
Smažený sýr,
k tomu pivo,
poridge je tam,
vrchol všeho.

Hrábneš si tam,
do svědomí,
co jsi zmrvil,
ti odpustí.
Ježíš je Pán,
bez něho nic
nedělej sám,
on ti poví.

Ná ná ná ná

Díky Bohu za tenhle čas, díky za hory a společenství.

vděčný účastník zájezdu

Pouť na Hostýn - sobota 26. 7.

Pouť do Žarošic - 13. a 14. 9.

Foto Lada Herka

Svědectví z letošního Mladifestu v Medjugorje

Do Medjugorje jsem jela podruhé. Neměla jsem to tak úplně v plánu. Byly zde totiž určité zdravotní důvody v rodině, kvůli kterým jsem nevěděla, jestli mám opravdu odjet. Nakonec jsem však odjela a odevzdala svou cestu do Božích rukou.

Od začátku až do konce to byl nesmírně požehnaný pobyt. Mít možnost trávit každý den se skvělými lidmi a to na doslova Božím místě, je obohacující. Tím chci i naznačit, že nemám jedno velké svědectví. Spíš mnoho zdánlivě obyčejných každodenních radostí, které utváří tak naplněný pobyt. Při mších a adoracích jsem často měla pocit naprosté radosti a vděčnosti, že tu můžu být. Vidět tolik lidí z různých koutů světa zpívat, tančit a modlit se k oslavě Ježíše a Panny Marie je nepopsatelné.

Jednou večer po adoraci, když jsme ještě zůstali a tancovali na písničky mezinárodní scholy, jsem zažila krásnou věc. Vedle mě tancovala cizí malá holčička, které jsem podala ruce, jestli by chtěla

tancovat se mnou. Ona se mě hned chytila a už jsme byly největší parťačky. Snažila jsem se na ni trochu mluvit anglicky, ale nerozuměla mi. To však vůbec nevadilo. To jak jsme se na sebe usmívaly, řeklo víc. Když s rodinou odcházela, objala mě, dala mi pusu na líčko a neustále mávala. Bylo to kouzelné.

Celý pobyt v Medjugorii, i přes obavy před odjezdem, jsem prožila s úsměvem na tváři. A takových lidí jsou tu tisíce, což je krásné svědectví o síle tohoto místa.

Renata Žáková

I letos jsem se vydala do Medjugorje, jelikož je to moje velmi oblíbené místo, s mnoha úmysly i poděkováním. A taky s velkým přáním, abych viděla Gorana, bývalého narkomana, jehož příběh jsem popsala v Cestě už dřív v článku s názvem Čtyřicet let s kulkou v hlavě. Jeho životní cesta je opravdu mimořádným svědectvím toho, že Bůh může zachránit každého. Věděla jsem ale, že během Mladifestu se setkání s těmito lidmi a vizionáři nedělají kvůli velkému množství lidí. Ale i tak jsem doufala 😊.

V sobotu jsme dorazili do Medju, program Mladifestu začínal v pondělí. V neděli ráno jsme přejeli do vesničky Majčine selo, kde byla sloužena česká mše, aby se mohli setkat Češi přítomní na festivalu. Před začátkem bylo oznámeno, že pak bude následovat svědectví jednoho narkomana. Jak jsem to uslyšela, hned vzrostla moje naděje.😊 Po krásné mši přišel další silný zážitek. Ano, stál před námi Goran, bývalý zloděj a narkoman, který hodně vtipně mluvil o svém těžkém životě. Ten se mu postupně měnil, když se dostal do komunity Cenacolo. Dnes mají s manželkou Katkou (vzal si Češku) pět dětí, žijí v Medjugorje a vydávají svědectví o Bohu a jeho lásce.

Během festivalu jsme prožili hodně krásných chvil a slyšeli jsme několik silných svědectví. Některé z nich se objeví v příštím čísle Cesty.

Nejvíc mě uvízly v srdci dvě věty, které mě velmi povzbudily. První – skrze pokorné Bůh zachraňuje svět. Druhá – největší životní úspěch je milovat Boha.

Snad povzbudí i vás.

A. Tlachová

Když se pouť stane srdeční záležitostí

Pouť do Slavkovic se pro mnohé stala místem ztišení, vděčnosti a duchovního povzbuzení. Letos se na cestu vydala už popáté v řadě i Jana Horáková z naší farnosti, která pracuje jako chůva v dětské skupině. Ve volném čase ráda čte, plave, jezdí na kole a chodí do přírody s přáteli. O své zkušenosti z pěší pouti – radosti, únavě, ale i o okamžicích, kdy zakusila Pánovu blízkost – se s námi podělila v krátkém rozhovoru.

Jak tě napadlo se vydat na pouť do Slavkovic pěšky?

Pouť k Božímu milosrdenství je pro mě už každoroční tradice, kterou mám velmi ráda. Pro ty, kteří ji neznají, bych řekla, že je to týdenní pěší pouť. Každý rok vyrazí ve stejný čas asi pět proudů poutníků z různých míst v ČR a všechny míří do Slavkovic. Hodonínský proud jde přes Žarošice, Slavkov, Křtiny, Sloup, Kunštát a Dalečín. Trasa je dlouhá skoro 150 kilometrů. Každý proud vede kněz a kromě bohatého duchovního programu putování nabízí radost z krásné přírody i přátelské společenství s dalšími poutníky.

Kolik kilometrů jsi ušla a jak dlouho ta cesta trvala?

Já jsem tento rok nešla pouť celou, kvůli pracovním povinnostem jsem mohla jít jen část. Celkově jsem tedy ušla 82 kilometrů za tři dny.

Doprovázel tě někdo?

Ano, šla jsem s kamarádkou, ale kromě toho je celý poutnický proud vlastně přátelské společenství, ve kterém se cítím dobře. Často se do něj zapojují i řeholníci, a jak už jsem řekla, každý proud vede kněz.

Byl nějaký moment, kdy sis sáhla na dno? Co ti pomohlo jít dál?

Některé úseky pouti jsou fyzicky náročnější, zejména když se spojí s velmi horkým počasím. Na druhou stranu vám vždy někdo rád nabídne pomoc. A celá pouť má hlavně duchovní smysl, ze kterého vychází i má motivace. Ve Slavkovicích jsem cítila velkou vděčnost za to, že jsem mohla jít.

Jaký byl tvůj nejsilnější zážitek?

Nevím, jestli bych to označila přímo jako zážitek, ale během pouti často pociťuji Pánovu blízkost. Pamatuju si, že jsem si ji uvědomovala třeba ve chvíli, kdy jsem nesla dary při mši svaté.

Co se týká mezilidských zážitků, těch mám plno. Velkou část pouti totiž přespáváme u rodin, které se k tomu ve svých farnostech nabídnou. Vždy zažíváme ohromnou pohostinnost a přijetí i krásné přátelské rozhovory. Silné je pro mě vždy i závěrečné setkání všech proudů ve Slavkovicích – to prostě člověk musí zažít.

Co pro tebe Slavkovice jako poutní místo znamenají?

Slavkovice jsou místo, kam se ráda vracím, je to moje srdeční záležitost. Protože je kostel zasvěcený Božímu milosrdenství, tak vždycky, když putuji do Slavkovic, si stále více uvědomuji, jak moc Boží milosrdenství ve svém životě potřebuju.

Doporučila bys pěší pouť i ostatním?

Pouť bych určitě doporučila každému bez rozdílu věku, je to velmi dobré prohloubení vztahu k Bohu, k druhým a k sobě. Také překonání sebe sama i relax od každodenních starostí a povinností.

Máš v plánu navštívit i další místa?

Zatím jasný plán nemám, ale možná se někdy podívám do Santiaga de Compostela.😊

Děkujeme Janě za její postřehy a přejeme jí, aby ji i na všech dalších cestách provázela radost a Boží blízkost.

Andrea Červenková

Svatý Václav očima jeho jmenovců

Naše farnost má kostel zasvěcený svatému Václavovi, patronu českého národa. U příležitosti jeho svátku jsme oslovili několik nositelů jména Václav/Václava, abychom se jich zeptali, jak se jim se jménem žije, co pro ně znamená jejich patron a jak vnímají jeho odkaz v dnešní době.

Václav Němec

1. Jaké to je nést jméno Václav? Setkáváš se někdy se zvláštním zájmem, vtipy nebo máš k němu nějaký osobní vztah?

Je to v pohodě. Jsem rád, že ho mám, a ani bych ho neměnil. Občas se setkám s nějakým vtipem, ale spíš mě překvapila rozmanitost, jak mně umí někteří oslovovat. Ale za jméno jsem rád, aspoň možu patřičně oslavovat hody s ostatníma jmenovcama.😊

2. Máte v rodině tradici jména Václav?

Nemáme. Občas se v širší rodině nějaký Václav objeví. Ale su rád, že strýc Chosé mňa v tem nenechal a našel si Václavku.😊

Václava „Vendy" Turková

1. Jméno Václava je dnes neobvyklé. Měla jsi s tím někdy problém?

Se jménem Václava se mi teď už žije lépe, ale ve škole to bylo těžší, protože se mi smáli, říkali mi Vašku, kde máš tašku. Své jméno jsem dostala po mamince. Začala jsem si ho vážit, až když mi ve Staré Boleslavi na pouti svatého Václava popřál papež Benedikt XVI.

2. Jak vnímáš Václava jako svého patrona? Máš oblíbenou modlitbu nebo písničku s ním spojenou?

Václava vnímám jako odvážného, silného ve víře. Panovníka, který pomáhal slabším. Když mi je těžko a hledám pomoc, tak se k němu s prosbou a modlitbou obracím. Nejznámější písnička spojená s mým patronem je pro mě, a asi i pro ostatní, píseň Svatý Václave.

Václav Salajka

1. Jaké to je nést jméno Václav. Vadilo ti někdy, že tě ostatní oslovují Véno?

Oslovení „Véno" pro mě vždy znamenalo kus domova a blízkosti – říkali mi tak od dětství. Časem jsem si ale uvědomil hodnotu jména Václav, které mi dali rodiče. Dnes je mi přirozenější, ať už v osobním nebo pracovním životě.

2. Co pro tebe osobně znamená svatý Václav jako patron českého národa a ochránce?

Svatý Václav pro mě není jen historická postava, ale připomínka víry, statečnosti a pokory. V Dolních Bojanovicích máme kostel zasvěcený právě jemu, takže jeho odkaz žijeme i v každodennosti. Svatováclavské hody pro mě nejsou jen tradice, ale i vyjádření sounáležitosti a víry. Václavova úcta k druhému a snaha o mír jsou výzvou i pro dnešek – hledat dobro, pravdu a porozumění.

Václav Opavský (8 let)

1. Nevadí ti, že máš jméno Václav? A jak ti říkají?

Nevadí mně to jméno a říkají mně nejvíc Vašku, Vašíku, Václave a někdy i Vojto, když si nás někdo splete, protože to je můj starší bratr.😊

2. Zažil jsi někdy kvůli jménu posmívání?

Někdy ano, říkali mně Vašku – šašku, ale už jsem si zvykl.

3. Víš, proč máš jméno Václav? Má ho někdo v rodině?

Myslím, že ho nikdo u nás nemá, nevím, proč mně ho naši dali.

Tak jsme se zeptali maminky Martiny😊: Když jsem Vašíka čekala, dlouho jsme neměli vybrané jméno. Pak jsem jednou seděla v kostele a modlila se a při odchodu jsem věděla, že dáme jméno podle patrona našeho kostela.

Z ankety vyplývá, že jméno Václav v sobě nese kus historie, rodinné tradice i osobního příběhu. Ať už jde o vtipné historky, vzpomínky z dětství, nebo o hlubokou úctu k patronovi, pro každého z oslovených má své jedinečné místo. Děkujeme jim za sdílení jejich zkušeností. Přejeme jim, aby je jejich jméno i nadále provázelo radostí, silou a požehnáním svatého Václava.

Andrea Červenková

Svatý Václav: tvář české státnosti a víry

Úvod

Svatý Václav, patron české země, je postavou, která přesahuje hranice historie. Jeho život, smrt i odkaz se staly základem české identity. Od středověkých legend přes antropologické výzkumy až po svatováclavský chorál Václav zůstává symbolem spravedlnosti, víry a vlastenectví.

Socha Petra Parléře
Katedrála sv. Víta, 14. st.

Vera effigies sv. Václava
Neznámý autor, 16. st.

Vzhled svatého Václava: tvář z lebky

Když nechal Karel IV. přepracovat a vyzdobit Svatováclavskou korunu českých králů, ustanovil, aby byla trvale umístěna na lebce svatého Václava. Dnes je tento předpis chápan jen symbolicky a vzácná památka naší státnosti je uchovávána v tzv. Korunní komoře v patře katedrály svatého Víta, přímo nad prostorem památné Svatováclavské kaple, kde je světcova lebka uložena.

V devadesátých letech minulého století se jejímu hlubšímu výzkumu věnoval známý antropolog prof. Emanuel Vlček, který své závěry popularizoval mimo jine v knize ***Osudy českých patronů*** z roku 1993. V následujícím textu si přiblížíme některé zajímavosti zmíněného výzkumu a skutečnosti, které z nich vyplývají.

Zobrazení svatého Václava se vyvíjelo napříč staletími, ale tři klíčová vyobrazení – gotická socha Petra Parléře, renesanční malba „Vera effigies“ a jezdecký pomník J. V. Myslbeka na Václavském náměstí v Praze – **překvapivě ukazují stejnou tvář**. Antropolog Emanuel Vlček potvrdil, že oba umělci pracovali s Václavovou lebkou. Výsledkem je obraz vysokého muže se světlými vlasy a ušlechtilými rysy – skutečný portrét českého světce.

Díky superprojekci světcovy lebky a hlavy zmíněné sochy, vidíme absolutní shodu: podobu muže s úzkým dlouhým obličejem, úzkým nosem, mírným předkusem způsobeným zúžením horní čelisti, světle hnědými vlasy a patrně modrýma očima, posazenýma dosti daleko od sebe, takže lze hovořit o tzv. hypertelorismu. Podle dalších zachovalých kosterních pozůstatků, zejména podle fragmentu stehenní kosti, lze dodat, že lebka náležela tehdy nadprůměrně vysokému muži. Václav měřil 190 centimetrů, což při tehdejší průměrné mužské výšce 165 centimetrů muselo působit impozantně.

Profesor Vlček také dokázal vysvětlit velkou záhadu, že se na Václavově lebce nacházejí prakticky úplné srůsty lebečních švů, k jakým u člověka dochází až v pokročilejším věku, rozhodně nad šedesát let. Toto uzavření hlavních lebečních švů, tzv. obliterace, odporuje nejen údajům životopisců o mladém knížeti, ale i mnoha antropologickým znakům patrným na lebce (například na ní není známka nastupující redukce alveolárního výběžku čelisti, která by odpovídala uvedenému věku). Tyto závažné otazníky dokonce vyvolaly u části odborné veřejnosti skepsi o autenticitě Václavových po tisíc let uchovávaných ostatků. Jejich racionální vysvětlení přineslo až porovnání světcovy lebky s jeho nejbližšími předky. Z průzkumu lebky Václavova otce Vratislava a babičky Ludmily vyplynulo, že jde o rodovou genetickou anomálii: předčasné srůsty lebečních švů. Tento rys nacházíme u Václavova otce Vratislava a do Přemyslovského genofondu ho patrně vnesla babička Ludmila (v linii Václavova dědečka Bořivoje a strýce Spytihněva se s ničím takovým nesetkáváme). Ludmila navíc trpěla tzv. endokraniozou, čili ztluštěním čelní kosti, jež jí patrně způsobovalo pravidelné bolesti hlavy. Není tedy třeba přehodnocovat tradiční pohled na postavu svatého Václava. Rozhodně mu v době jeho zavraždění nebylo šedesát. Šlo o vrozenou dědičnou vadu, odchylku od běžného normálu. Ostatní antropologické znaky, které lze z jeho ostatků vyčíst, zejména stav opotřebení chrupu, signalizují mnohem reálnější věk. Legendy hovoří o stáří 33 let, to je ale patrně sym-

Socha Josefa Myslbeka
Václavské náměstí, 1910

Rekonstrukce obličeje
tým Emanuela Vlčka, 1980

bolické číslo, odkazující k věku Ježíše Krista a připomínající, že český mučedník byl Kristovým následníkem. Profesor Vlček zprvu, po nálezu předčasných lebečních srůstů a také podle míry opotřebovanosti zubů, odhadoval stáří až o patnáct let vyšší. Nakonec se ale přiklonil ke věku zhruba čtyřicet let. A to také odpovídá věku, ve kterém svatého Václava zachytili umělci, hledající jeho pravou podobu.

Další méně známé momenty a fakta

- Václav byl nejen světec, ale i diplomat – po porážce od Jindřicha Ptáčníka dokázal zachovat suverenitu českého státu.
- Po vraždě babičky Ludmily vyhnal matku Drahomíru, ale později ji povolal zpět – svědectví o jeho vnitřním zápasu mezi spravedlností a milosrdenstvím.
- Již tři roky po smrti byly jeho ostatky přeneseny do chrámu sv. Víta.
- Karel IV. ho ustanovil „věčným vladařem“ české země.
- Jeho atributy – kopí, korouhev, plamenná orlice – se staly symbolem české státnosti.

Závěr

Svatý Václav není jen historickou postavou – je živým symbolem české státnosti, duchovní síly a kulturní paměti. Jeho život, vzhled i chorál tvoří trojjediný obraz, který nás provází napříč staletími. V době nejistot i naděje se k němu Češi vracejí – jako k ochránci, vzoru i tichému svědku dějin.

*Zpracováno na základě sborníku **Svatý Václav a návrat k českému národnímu povědomí.***

P. Martínek

Socha svatého Václava

Nachází se na parkánu u kostela mezi lipami a je nasměrována na náves.

Zhotovit ji nechala vdova Marie Líčeníková roku 1929 na památku milénia Václavovy smrti u pana Ferdinanda Štábly z Hodonína. 30. května téhož roku byla posvěcena P. Jaromírem Pořízkem při slavnosti Božího Těla.

Socha svatého Václava je v životní velikosti a stojí na dvoumetrovém podstavci. Václav je oděn v knížecím šatě, opásaný mečem. Levou rukou přidržuje štít s orlicí. Dřík je obdélníkového půdorysu o stranách 90 x 70 cm. Celé dílo je vyrobeno z pískovce a stojí na betonovém základě. Na čelní straně podstavce je osazena černá leštěná deska s rytým zlaceným nápisem:

SVATÝ VÁCLAVE
NEDEJ ZAHYNOUTI NÁM
NI BUDOUCÍM

Na zadní straně podstavce je vyrytý text s věnováním:

Na paměť 1000 letého výročí
Mučednické smrti
Věnuje
MARIE LÍČENÍKOVÁ
1929

Sloužení mše ho stálo život
Příběh mladého kněze

Raghíd Azíz Ganni byl mladý kněz pocházející z Iráku, jehož srdce bylo zaměřeno na eucharistii, a to za jakoukoliv cenu. Byl jedním z těch vášnivých mladých kněží, kterého si zamiluje každá farnost. Když mu bylo 35 let, zabili ho teroristé. Nebylo to nic překvapivého. Otec Raghíd pocházel z Iráku, byl katolickým knězem sloužícím v Mosulu (je to druhé největší irácké město). Studoval v Římě, a když se v roce 2003 vrátil domů, věděl, jaké tam na něho číhá nebezpečí. Když se ho ptali, proč se vrátil, přiznal svůj strach: „Bojím se, ale já jsem se vždy modlil, ať se děje Boží vůle. Mosul je moje diecéze. Vrátil jsem se, protože tu lidem chybí duchovní otcové.“

S otcovským srdcem se tento mladý kněz vrátil ke svému lidu, i když byl od první chvíle v ohrožení. V Mosulu, který byl pokládán za druhé nejnebezpečnější město v zemi, docházelo často k teroristickým útokům na křesťany. Během čtyř let,

O. Raghid se svými rodiči

kdy otec Raghíd sloužil jako farní kněz, byla zraněna jeho sestra, když někdo hodil do kostela granát; bomba v autě zabila po mši dva křesťany a též sídlo biskupa se stalo terčem bombového útoku. Na farnost otce Raghída zaútočili teroristé nejméně desetkrát, ale lidé se tam vytrvale vraceli. Po jednom sobotním bombovém útoku očekával, že v neděli bude kostel prázdný. Na mši ale přišlo pět set lidí. Bylo mu jasné proč: „Bez eucharistie nemohou křesťané v Iráku přežít.“

V jednom rozhovoru řekl: „Někdy se cítím hodně slabý a plný strachu. Ale když v ruce držím eucharistii a říkám Hle beránek Boží, ten, který snímá hříchy světa, cítím v sobě jeho sílu. Držím v ruce hostii, ale ve skutečnosti je to on, kdo drží mě, kdo drží nás všechny, kdo vzdoruje teroristům a udržuje nás sjednocené skrze svoji lásku bez hranic.“ Teroristé o. Raghída vyzvali, aby zavřel kostel. Ale on to odmítl.

A pak se jednu neděli stalo, že když se vracel ze

mše se třemi jáhny a manželkou jednoho z nich, zastavila je skupinka ozbrojených mužů. Nařídili, aby vystoupili z auta. Jeden z ozbrojenců na něho začal křičet: „Kolikrát jsme ti říkali, že máš zavřít kostel. Že se tam nemáš modlit?!“ O. Raghíd jim dal prostou odpověď: „Jak můžu zavřít dům Boží?“

To bylo příliš. Muži se dožadovali toho, aby tato skupinka hned přestoupila k islámu. Když to odmítli, teroristé je zabili. Jen ženě se podařilo utéct. Vyprávěla pak svým lidem o hrdinství kněze, který jim tolikrát vyprávěl o eucharistii a zemřel pro lásku ke Kristu.

Kéž na jeho přímluvu i my máme velkou lásku k eucharistii, kéž i my dokážeme jít za Kristem posilovaní silou, které se nám dostává v jeho těle a krvi.

převzato z Katolického týdeníku

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

ŠŤASTNÁ ANNA

Radostné srdce je lékem na bolest, zármutek působí chřadnutí těla. (Přísloví 17, 22)

„Dobré ráno, Kláro. To je ale krásný den,“ zářila Anna, když roztáhla závěsy, aby vpustila do pokoje sluneční paprsky.

„Je to další hrozný den. Z čeho mám mít radost?“ mumlala zamračeně Klára.

„Můžeme se přece radovat z dalšího dne. A z toho, že můžeme vidět nádheru podzimu, třeba ty krásně barevné listy na stromech. A taky můžeme být vděční za naše přátele,“ vyjmenovávala Anna. „A víš, co je napsáno v knize Izajáš? Že Bůh s námi bude v jakékoliv životní situaci a ochrání nás. Bůh tam slibuje, že nás neopustí a bude s námi v těžkých dobách,“ řekla Anna pevně.

Za chvíli odjela Annna na svém kolečkovém křesle do Martinova pokoje, aby ho také povzbudila veršíkem z Bible.

„Moc ti děkuji, Anno,“ řekl Martin s úsměvem.

Zanedlouho se všichni obyvatelé pečovatelského domu shromáždili v hlavním sále, aby se věnovali své každodenní aktivitě, a to společnému zpěvu. Martin se pak zvědavě zeptal Anny: „Řekni mi, co ti pomáhá, abys byla stále šťastná. Bojuješ s artritidou, jsi po operaci kolenního kloubu, máš problémy se srdcem a řadu dalších a bolestí, a přece se stále usmíváš.“

Anna mu odpověděla: „Když jsem šťastná, tak nejen lépe prožívám každý okamžik dne, ale cítím, že to má vliv i na moje zdraví. Protože když důvěřuješ Ježíši a jsi šťastný, pomáhá ti to také lépe zvládat bolesti a nemoci. A navíc tím rosteme a můžeme pomáhat i těm okolo. Prostě méně stresu a hodně smíchu je vynikající medicína.“ nadšeně vysvětlovala Anna.

Anna rozdávala radost obyvatelům pečovatelského domu ještě mnoho roků. Mnozí lidé, které tehdy povzbudila, na ni stále s vděčností vzpomínají.

z internetu

ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY ROKU 2040 (S ÚSMĚVEM)

1. Na pracovišti zdarma pleny, dioptrické brýle nebo lupy.
2. Součástí každého pracoviště bude souprava na kapačku a defibrilátor.
3. Náhradní zubní protéza k zapůjčení v každém svačinovém koutku.
4. Invalidní vozík k zapůjčení na personálním oddělení.

Jen pozor: neshazujte z něho personalistku, vozík, na kterém se pohybuje, je její vlastní!

5. Za příplatek doprovod pečovatelky z práce a do práce.
6. Mladší kolegy prosíme, aby v případě zmatení zavedli své spolupracovníky na jejich místo či do kanceláře a bude-li třeba, aby jim pomohli napojit na kapačku.
7. Výhodou je sídlo pohřební služby v areálu firmy.
8. Dovolená se ruší, drtivá většina zaměstnanců by během ní zapomněla, kde pracuje a proč!

Tak toho se snad nedožijeme.😊

z internetu

PRO MANŽELE

DO KOSTELA NA MŠI SVATOU

Ano, znáte je jako tu krásnou katolickou rodinu z kostela. Načesané a nezlobivé děti, upravení a usměvaví rodiče, kteří zbožně očekávají svaté přijímání. Všichni mají čerstvě umyté vlasy, děti výjimečně nelistují knihou o Tlapkové patrole, ale misálkem, a vypadají zaujatě.

A teď se přenesme v čase o hodinu zpátky: Ááá, dělejtéé!! Mámo, nebuď nervózní! Já nejsem nervózní, ale do háje, pohněte! Proč je v chodbičce tak málo místa? Kdo mi schoval botu? Proč jste se nezačali chystat dřív???

Pozoruhodný je fenomén zvaný teorie předkostelové relativity času. Je-li bohoslužba v deset, zdá se vám v 8:30, že „skvěle stíháte“. Pak univerzum udělá „plop“ a najednou mše za chvilku začíná. Nikdy, nikdy si při vypravování s dětmi nepoužijte k tělu myšlenku, že máte ještě dost času. Je to past!

Pokud se bohulibě rozhodnete přečíst si předem evangelium, obviní vás zbytek rodiny ze zdržování. Pokud rodinu popoháníte, obviní vás z otrokářství. Kdo se nikdy v neděli ráno nepohádal, půjde rovnou do nebe. Máte-li batole, umí neomylně poznat, že těsně po obléknutí je správný čas na velkou potřebu. Takže zase svléknout rukavice, bundu, svetr, lacláče, punčošky a plenku. Když opravdu najdete „bláto na hřišti“, je zle.

Ještě horší může být varianta, že šlo o planý poplach a svlékání bylo úplně zbytečné. Takže znovu plenku,

punčošky, lacláče, svetr, bundu, rukavice, čepici a tradá ven. A tradá zpátky: zapomněli jste … kancionál/dudlík/peníze/hračku/šálu/brýle – každý týden dosaďte jinou věc.

Někteří rodiče věří, že když čas průběžně kontrolují a silou vůle zpomalují, pomůže to. Jiní zas věří, že když se na hodiny schválně nedívají a nedopřejí to ani své rodině, pomůže to a čas nepoletí tak rychle. To bývá další příležitostí k hádce. Dobíhající cestující bývají vydáni na milost řidičům MHD. Právě ti svým načasováním odjezdu ze zastávky denně rozhodují o osudech mnohých.

Oč větší moc ale spočívá v rukou kněží, kteří pokládají svou nohu na práh sakristie. Splnění nedělní povinnosti katolíka je totiž podmíněno účastí na mši už od znamení kříže. Kdyby byly střelné modlitby viditelné, byli by kněží těsně před začátkem mše vyloženě pod kulometnou palbou.

Otče, zadržte! Ať se mu třeba zasekne ornát! Ať dá varhaník raději tři sloky! Odborníci na liturgii tvrdí, že svěcenou vodou se dělá znamení kříže pro připomenutí křtu. Každý zpocený rodič ale ví, že chladná tekutina v kropence slouží k ovlažení čela.

Až uvidíte na tváři svých sousedů v kostelní lavici mystické vytržení, vězte, že se pravděpodobněji jedná o nedostatek kyslíku po dobíhání do chrámové rovinky.

Poznámka: Jde pouze o teoretický příklad. Podobnost s jakoukoliv, vaší nebo naší rodinou, je opravdu čistě náhodná.😊

J. a M. Pilařovi

VZDĚLÁVÁME SE

ŘEHOLNÍ ŽIVOT V ČESKÉ REPUBLICE: TOVARYŠSTVO JEŽÍŠOVO (JEZUITÉ)

Milí přátelé,

tímto dílem započneme další velkou skupinu řeholních řádů, jejichž hlavním posláním je vzdělávací činnost. Jejich členové se věnují primárně mládeži na středních nebo vysokých školách. Dnes si představíme první z nich. Je to Tovaryšstvo Ježíšovo, známější pod názvem jezuité (zkratka SJ – Societas Jesu). Asi nemusím připomínat, že milovník naší dědiny Jirka Hebron je jejich členem...😊

1. Vznik a rozvoj

Tovaryšstvo Ježíšovo vzniklo v době, kdy se církev kvůli počátkům reformace (tedy odštěpení protestantských církví) na přelomu středověku a novověku ocitla ve svízelné situaci. Jeho posláním bylo přispět ke katolické reformě: k pozvednutí křesťanského života a mravů Božího lidu, zvláště těch, kterým byla Bohem za něj svěřena větší odpovědnost. Zakladatel Tovaryšstva, svatý Ignác z Loyoly (1491-1556), rytíř a voják tělem i duší, prodělal ve svých třiceti letech hlubokou konverzi, když se léčil ze zranění z bitvy u Pamplony. Ze světského rytíře se stal rytíř Kristův. Chtěl se ve službě svému novému nejvyššímu Pánu vyznamenat a rozhodl se jít do Jeruzaléma, aby pokojnou cestou získal pro Krista Svatou zemi. Když mu tento úmysl nevyšel, dozrálo v něm rozhodnutí: aby mohl dosáhnout svého cíle, totiž pomáhat duším, musí studovat a stát se knězem. V tomto období shromažďoval kolem sebe univerzitní studenty a získával je pro svůj cil. Dne 15. srpna 1534 složil se šesti druhy v malém kostelíčku na úpatí Montmartru v Paříži posvátný slib, že po skončení studií začnou žit v chudobě a odejdou do Jeruzaléma, kde se budou zcela věnovat duším, a nebude-li to možné, dá se tento malý prapor Kristův k dispozici papeži, aby jej nasadil tam, kde bude podle jeho soudu možno vykonat tu nejlepší práci k větší slávě Boží a pro spásu duší. Výpravu do Svaté země politické okolnosti znemožnily. V dubnu 1539 si „kompanie Ježíšova“ uvědomila, že se má semknout v řád, jehož cílem má být nejen z Boží milosti hledat spásu a dokonalost vlastní duše, nýbrž stejně vážně usilovat o spásu a zdokonalení bližních. Proto mají být ochotni jít kamkoliv. Dne 27. září 1540 potvrdil papež Pavel III. řádové stanovy Tovaryšstva Ježíšova. Ještě za Ignácova života se jezuité rozšířili do Portugalska, Německa a dokonce i do Indie (svatý František Xaverský). V roce 1773 bylo Tovaryšstvo na nátlak některých panovníků především z politických důvodů zrušeno. To už jezuité působili v celém tehdejším světě. Roku 1814 byl řád znovu obnoven.

Do českých zemí přišli jezuité roku 1556. Jejich příchod k nám připravil německý provinciál Petr Kanisius. Usadili se v bývalém dominikánském klášteře u sv. Klimenta na Starém Městě – tam založili kolej, jež byla zárodkem pozdějšího slavného Klementina. Roku 1623 byla vytvořena nová provincie česká (od ní se později odloučila provincie slezská), jejíž členové působili na zámořských misiích v Číně, v Latinské Americe i na ostrovech v Oceánii. Vedli významné univerzity v Praze, Olomouci, Vratislavi, řadu gymnázií, kolejí a intenzivně pracovali v přímé pastoraci při rekatolizaci českého venkova. Řada jezuitů položila své životy při ošetřování nemocných za morových epidemii. Po obnově Tovaryšstva po roce 1814 se jezuité roku 1851 vrátili do Bohosudova, roku 1866 do Prahy a potom na další místa. V roce 1919 byla vytvořena samostatná provincie Československá, která dala roku 1938 vznik provincii Slovenské. Jezuité působí také na Svatém Hostýně (odtud ovšem letos odcházejí) a na Velehradě, kde řídili exerciční dům Stojanov.

2. Organizační struktura

Ignác z Loyoly při sepisování stanov řádu kladl velký důraz na poslušnost vůči představeným, zároveň ale použil i staré demokratické prvky řádového života. Jezuité mají žít v domech (tzv. koleje nebo rezidence) pod vedením svého představeného (rektora nebo superiora). Mohou žít také sami, ale každý musí být začleněn do nějaké komunity. Více domů na určitém území tvoří provincii v čele s provinciálem a více provincií tvoří asistenci, jež má svého zástupce (regionálního asistenta) v Římě. Nejvyšším představeným je doživotně volený generál se sídlem v Římě. Všeobecnou zákonodárnou moc má generální kongregace.

3. Charakteristika

Základní myšlenky o duchovním životě vycházející z vlastních duchovních zkušeností zachytil svatý Ignác v knížce o duchovních cvičeních neboli exerciciích. Exercicie jsou

tím základním a původním, co vtiskuje Tovaryšstvu Ježíšovu vnitřní duši a tvářnost. Také Ignácem vypracované stanovy řádu ve své podstatě vycházejí z jeho exercicií. Takzvaný základní zákon řádu má za hlavní cíl podporu křesťanského života a křesťanského učení, rozmach víry kázáním, exerciciemi a životem lásky, zvláště vyučováním dětí i snahou o předání víry těm, kteří se s ní dosud nesetkali. Pole působnosti je vymezeno větou: „Půjdeme, kamkoli nás papež pošle, ať to jsou muslimové nebo nevěřící třeba v Indii, ať jsou to křesťané jiných vyznání nebo katolíci.“ Připravenost ke službě kdekoli na světě způsobila, že se jezuitský řád necítil být vázán žádnou dobovou formou řeholního života, chórovou modlitbou či misijní metodou, ale volil vždy to, co je dobré pro jeho apoštolskou službu. Zdravý „neklid“ v apoštolské činnosti má vycházet z lásky, která by chtěla všechno přitáhnout ke Kristu. Aby zakladatel uchránil svobodu působení řádu, zakázal přijímat církevní hodnosti a jakékoli jiné odměny. Význačným rysem Tovaryšstva je úzký vztah k papeži, od samého počátku řádu vyjádřený zvláštním, takzvaným čtvrtým slibem: „Slibuji papeži uposlechnout vyslání, jak je to psáno v apoštolském listě a ve stanovách řádu."

4. Činnost

Po roce 1990 začali jezuité v naší zemi pozvolna obnovovat komunitní život. Vraceli se na bývalá působiště ke sv. Ignáci v Praze, na Svatý Hostýn, na Velehrad, do Bohosudova, a zakládali nová v Brně a Olomouci. V Kolíně mají svůj noviciát. Věrni tradici svého řádu pracují jezuité v přímé pastoraci ve farnostech i při plnění speciálních úkolů: pořádání exercicií, obnově Mariánských družin (nyní Sdružení křesťanského života), skrze papežské dílo Apoštolát modlitby, tiskový apoštolát, masmédia, působí jako spirituálové a profesoři v kněžských seminářích, při univerzitách a církevních gymnáziích. Založili a vedou středisko pro mezináboženský dialog Centrum Aletti v Olomouci, které je přidruženo k římskému Centru a k Ústavu pro východní křesťanskou spiritualitu, a též Centrum ignaciánské spirituality s exercičním domem v Českém Těšíně.

5. Řeholní oděv

Jezuité nemají vlastní řeholní šat. Oblékají se jako diecézní kněží země, v níž žijí.

6. Přijímání nových členů a formace

Provinciál přijímá do řádu kandidáty na základě posudku čtyř pověřených členů. Po dvouletém noviciátě novic skládá tři obvyklé sliby, a slibuje, že vstoupí do Tovaryšstva. Definitivní přijetí následuje až po skončení studií, nejméně **deseti letech života v řádu.**

7. Kontaktní údaje

Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova, Ječná 505/2, Praha

Další rezidence v ČR:

Brno - Kozí 8

Olomouc - Křížkovského 4

Velehrad

Děčín - Křesťanská základní škola Nativity, Potoční 51

Více o řádu se dozvíte na jezuite.cz.

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích

Petr Martínek

Poutní kostel Navštívení Panny Marie v Hlubokých Mašůvkách

Nejasné stáří poutního místa

Počátky mariánské úcty v Hlubokých Mašůvkách, nacházejících se v okrese Znojmo, jsou spojeny s léčivým pramenem u potoka Svatoňovce, protékajícího pod kopcem, na němž dnes stojí kostel Navštívení Panny Marie. Do jaké doby však kořeny mariánské úcty sahají, nelze s jistotou říci. Nejstarší písemné zmínky o zdejším léčivém prameni pochází z první čtvrtiny 17. století. Tehdy měl na toto místo zavítat jistý malíř ze Znojma. Poté, co se zde pomodlil a napil se vody z léčivého pramene, nabyl opět svého ztraceného zdraví. Na poděkování pak namaloval votivní obraz “Očekávání narození Páně”, který umístil do dřevěné kaple Panny Marie na kopci nad pramenem. Přítomnost této kaple dosvědčuje, že posvátnost místa má svůj původ již v dřívějších dobách, které ovšem není možno určit. Další zpráva z tohoto období hovoří o zázračném uzdravení jistého J. Krukensteinhausera z Kroměříže, který ve své těžké nemoci putoval do Hlubokých Mašůvek a strávil zde čtyři týdny. Poté, co se napil vody z pramene, jej nemoc opustila. Stejné milosti se dostalo také jeho nemocnému nevlastnímu synu Ondřeji Brunerovi. Z vděčnosti za znovunabyté zdraví pak oba muži upravili posvátnou studánku i cestu k ní. Je pravděpodobné, že návštěvnost poutního místa začala od této doby rychle vzrůstat.

Jan Ludvík Raduit de Souches

Francouz ve službách habsburského císaře

Velkou zásluhu na dalším rozvoji poutního místa měl Jan Ludvík Raduit, hrabě de Souches, od roku 1649 majitel panství Jevišovice, do nějž Hluboké Mašůvky spadaly. Jak již jeho jméno naznačuje, pocházel Jan Ludvík Raduit z Francie, konkrétně z přístavního města La Rochelle. Narodil se do nepříliš majetné šlechtické rodiny protestantského vyznání. Již v mladém věku vstoupil do armády a v průběhu třicetileté války odešel z Francie a jako věrný protestant se dal do služeb švédského vojska. Přestože zde v roce 1639 získal hodnost plukovníka, neměl možnost se při bojových akcích nijak výrazněji uplatnit. Záhy byl dokonce uvězněn a vyšetřován. Roku 1642 se mu však podařilo uprchnout. Jan Ludvík Raduit se rozhodl vrátit do své rodné Francie. Při průchodu Vídní jej však přiměl rakouský arcivévoda Leopold Vilém, bratr císaře Ferdinanda III., ke vstupu do císařské armády. Zde jej čekala slibná kariéra. Dne 14. března 1645 byl jmenován velitelem města Brna, které se připravovalo na útok švédského vojska. Raduit se zasloužil o to, aby bylo narychlo zmodernizováno ještě středověké opevnění města a byla učiněna všechna opatření proti

švédskému náporu. Obléhání Brna započalo 3. května 1645 a trvalo až do 15. srpna toho roku. I díky podpoře studentů a měšťanů se však podařilo město uhájit a Švédové museli odtáhnout. Možná je příznačné, že se tak stalo právě na slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Za úspěšnou obranu města byl Janu Ludvíku Raduitovi udělen dne 29. března 1646 inkolát (tedy jeho rod se stal plnoprávným domácím šlechtickým rodem). S tím byla ovšem spojena podmínka přestupu ke katolicismu do tří let. Raduit se katolíkem skutečně stal, avšak jeho konverze nebyla motivována pouze politickými pohnutkami. Velký vliv na něj mělo i seznámení se ctihodným Martinem Středou, který se podílel na obraně Brna. V roce 1649 zemřel bez potomků dosavadní majitel panství Jevišovice, a tak císař Ferdinand III. prodal tento majetek Janu Ludvíku Raduitovi de Souches. Právě nový majitel se v posledních letech svého života zasloužil o velký rozkvět poutního místa. V roce 1676 nechal úředně vyšetřit zázračný pramen a jeho léčivé účinky potvrdit výpověďmi několika uzdravených. V roce 1680 získal od olomouckého biskupa Karla II.

Křížová cesta

z Lichtensteinu Castelcorna povolení postavit na místě kostel. Společně s ním byl zbudován také poutní dům (dnešní hostinec) a budova lázní v těsné blízkosti pramene. Na hlavní oltář nové svatyně umístil hrabě malou sošku Panny Marie zvané de Foi, kterou získal během svého válečného tažení v Belgii.

Belgický původ milostné sošky

Dle tradované pověsti se měl Jan Ludvík Raduit jako mladý důstojník švédské armády účastnit vojenského tažení v Belgii. Jednou dorazil jeho pluk do blíže nespecifikovaného ženského kláštera, avšak ušetřil jej. Abatyše dala Raduitovi na poděkování, že vojáci klášteru neuškodili, sošku Panny Marie z oltáře klášterního kostela a řekla mu, že pokud ji bude mít stále u sebe, bude ochráněn před každým zraněním. Hrabě de Souches od té doby nosil sošku pod brněním a nikdy se mu nic nestalo. Tato Madona měla být jednou z kopií sošky, jež byla nalezena roku 1609 v kotlině statného dubu na místě zvaném Foi (česky Víra) nedaleko belgického města Dinant. Tento dub si zakoupil jistý Inocenc z Limoiru, lodník v Dinantu, od šlechtice de Celle, aby z něj mohl vyrobit velký člun. Když byl však strom poražen, ukázalo se, že je prožrán červy. Zklamaný lodník proto nařídil, aby najatý tesař alespoň rozsekal strom na polena,

Lurdská jeskyně

když už se nedá využít na stavbu lodi. Jakmile tesař začal sekat, objevil v dubu dutinu, která stářím stromu zarostla. V ní se nacházela soška Panny Marie s Ježíškem, jež však byla zčásti poškozena zásahem sekyry. Inocenc z Limoiru proto zavolal svou služebnou, aby sošku spravila. Ta odštípnutou část přilepila tak, že soška vypadala jako nová, a vystavila si ji v kuchyni. O nálezu se však brzy dozvěděl původní majitel stromu, šlechtic de Celle, který v sousedním stejně mohutném dubu nechal vyhloubit výklenek, kam sošku Panny Marie umístil. V této přírodní kapličce stála Madona čtyři roky. Následně ji šlechtic nechal přenést do své zámecké kaple, neboť se k němu dostala zpráva, že chce milostnou sošku někdo ukrást. Do kaple začalo přicházet mnoho poutníků a soška si brzy získala velkou oblibu díky několika zázrakům, jež byly skrze ni vykonány. Zámecký pán nechal hodnověrnost těchto zázraků vyšetřit a když biskupem ustavená komise potvrdila, že soška je skutečně zázračná, nechal ji 21. listopadu 1618 slavnostně přenést do nové kaple, kterou dal sám zbudovat. Brzy však přestaly prostory kaple dostačovat stále rostoucímu počtu poutníků, a tak byl roku 1623 vybudován větší chrám, který byl následujícího roku vysvěcen. Toto poutní místo v Dinant se stalo tak oblíbeným, že ze dřeva obou dubů, v nichž spočívala milostná soška, začaly být vyráběny kopie Panny Marie de Foi, které se pak šířily do dalších koutů Belgie, do Francie a do dalších zemí, včetně těch zámořských. Tak se dostalo několik takových sošek i do naší země. Kromě Hlubokých Mašůvek můžeme Pannu Marii de Foi najít rovněž ve Vojslavicích u Želiva, v Lomci u Vodňan či v chrámu sv. Mikuláše v Praze.

Co se týče pověsti o získání sošky Janem Ludvíkem Raduitem, nelze s jistotou říci, zda je věrohodná. O tom, že by se mladý Raduit ve službách švédské armády účastnil tažení v Belgii, není žádná zpráva. Zato lze bezpečně prokázat, že hrabě byl v této zemi s císařským vojskem jako maršál v roce 1674, a to konkrétně v okolí Dinantu, kde má soška Panny Marie de Foi svůj původ. Je tedy dost možné, že Jan Ludvík Raduit přišel k sošce až v této době. Tomu by mohlo nasvědčovat i jeho nasazení ve věci rozkvětu Hlubokých Mašůvek, které má svůj počátek v roce 1676, tedy krátce po jeho návratu z Belgie. Co mohlo dát podnět k jeho zvýšenému zájmu o poutní místo, o které se předtím nijak nestaral? Navíc by bylo zvláštní, kdyby během svého pobytu v okolí Dinantu v roce 1674 nenavštívil ono belgic-

ké poutní místo, jehož věhlas se šířil do celého světa.

Nová vrchnost

S vybudováním kostela Navštívení Panny Marie v roce 1680 bylo také zapotřebí zajistit správu poutního místa. Údržbu měl na starost poustevník, který bydlel v malém stavení vedle kostela. Bohoslužby v Hlubokých Mašůvkách však probíhaly jen velmi zřídka, a to pouze v letním období o nedělích a svátcích. Obec totiž spadala pod farnost Přímětice, které již od roku 1220 náležely premonstrátskému klášteru v Louce, a neměla tudíž vlastního duchovního správce. Toho Hluboké Mašůvky získaly až s příchodem nové vrchnosti. V roce 1743 se stal novým jevišovickým pánem Jan Nepomuk, hrabě Ugarte, jehož nástup znamenal pro poutní místo velkou změnu. Již roku 1744 totiž uzavřel smlouvu s louckým opatem Nolbekem a přímětickým farářem Prokopem Divišem, známým vynálezcem hromosvodu, na základě které byl do Hlubokých Mašůvek přidělen stálý kaplan, podléhající přímětickému faráři. Ugartové pak drželi panství ve svém vlastnictví až do roku 1897.

Éra kněží reformátorů

V roce 1859 se stal novým duchovním správcem Hlubokých Mašůvek P. František Poimon, který se zasloužil o významné zvelebení poutního místa. V roce 1860 se mu podařilo získat pro Hluboké Mašůvky status lokálie a také zřídit vlastní hřbitov, aby nemuseli místní pohřbívat své zesnulé až v Přímě-

Interiér kostela v Hlubokých Mašůvkách

Kostel v Hlubokých Mašůvkách

ticích. P. Poimon je také autorem Kalvárie s křížovou cestou na kopci za kostelem. Poimonův nástupce P. František Nevosad pak kopec s křížovou cestou zalesnil a na prostranství před kostelem nechal vysázet lípy. K největší proměně poutního místa však došlo za P. Josefa Parmy, profesora církevního práva, který nastoupil do Hlubokých Mašůvek v roce 1946. Množství úprav, které P. Josef Parma provedl, je obdivuhodné. Stávající křížovou cestu doplnil o sochu Krista v Getsemanské zahradě, kříže lotrů na vrcholu kopce a Boží hrob. Dále zbudoval lurdskou jeskyni, vodní kapli či tzv. Mariánskou cestu. Jeho vůbec nejvýznamnějším počinem však bylo rozšíření původního kostela z roku 1680 o novou loď. Památkový úřad přitom trval na tom, aby přístavba odpovídala svým stylem staré barokní části. Povolení pro rekonstrukci chrámu, která byla zahájena roku 1949, se Josefu Parmovi podařilo získat, ač velmi namáhavě, jen díky tomu, že se v mládí znal s prezidentem Klementem Gottwaldem. Patrně se také jednalo o poslední stavbu kostela, která byla po únoru 1948 povolena. Vzhledem k tomu, že přístavbou nové lodi se zvětšil prostor kostela, bylo zapotřebí také úpravy hlavního oltáře, kde byla malá soška Panny Marie de Foi jen těžko postřehnutelná. Byla proto pořízena několikanásobně větší kopie, která se stala novou dominantou chrámu. Původní oltářní soška byla vložena do zasklené skříňky nad svatostánkem, a zůstala tak ozdobou oltáře až do dnešních dnů.

Sebastian Esterka

Petr Šikula: Když nevíš, tak se zeptej
Nakl. Cesta, 201 stran

Projekt katolik.cz byl založen v Brně roku 1998 jako soukromá internetová stránka Petra Handlara a Vlastimila Protivínského, kteří navázali úzkou spolupráci s Biskupstvím brněnským. Snaha hlásat evangelium pomocí internetu našla rychle odezvu. „Katolíkova" rubrika dostala svou knižní podobu, kterou vám nabízíme.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Rád bych se zeptal, jaký je postup při získávání odpustků. Mohli byste mi, prosím, napsat, jaké je potřeba splnit podmínky při získání odpustků a jaké jsou k tomu podmínky?

Pro získávání plnomocných odpustků platí tyto zásadní podmínky:

1. vyloučení zalíbení v hříchu, a to i lehkém
2. vykonání svátosti smíření (nemusí být týž den, ale účinky svátosti nesmí být narušeny těžkým hříchem)
3. týž den přistoupit ke sv. přijímání
4. modlitba na úmysl papeže
5. vykonání skutku předepsaného k získání plnomocných odpustků

Mezi tyto předepsané skutky platí:

- vykonání návštěvy Nejsvětější svátosti s půlhodinovou adorací
- o Zeleném čtvrtku se během slavnostního výstavu pomodlit „Před svátostí touto slavnou"
- zbožně se účastnit eucharistického průvodu o slavnosti Těla a Krve Páně
- přistoupení poprvé ke stolu Páně
- pomodlit se v postní době o pátcích modlitbu „Můj dobrý, láskyplný Ježíši"
- účast na obřadech Týdne modliteb za jednotu křesťanů včetně slavnostního závěru
- účast na adoraci kříže během obřadů Velkého pátku
- vykonání křížové cesty tam, kde je řádně zbudována
- účast na misijních kázáních a slavnostním zakončení misií
- modlitba růžence
- vykonání obnovy křestních slibů během velikonoční vigilie nebo o výročí křtu
- návštěva hřbitova od 1. do 8. listopadu spojená s modlitbou za zesnulé (pouze pro duše v očistci); 1. a 2. listopadu stačí návštěva kostela
- četba Písma sv. po dobu minimálně půl hodiny
- návštěva svatých míst (římské patriarchální baziliky)
- pouť do „basiliky minor" o slavnosti sv. Petra a Pavla, titulární slavnosti, 2. srpna, o dni Stolce sv. Petra, o dni Posvěcení Lateránské baziliky
- pouť do mezinárodní, národní nebo diecézní svatyně o titulární slavnosti, jedenkrát za rok libovolný den, při společné pouti konané ve svatyni
- pouť do kostela v den posvěcení daného chrámu
- přijetí svátosti pomazání nemocných v hodině smrti

Těchto skutků je však mnohem více, kompletní přehled najdete v *Enchiridionu odpustků*

Scarlet Wilková: Vekslačka
Nakl Motto, 320 stran

Vraťme se na chvíli do doby socialismu. Desítky let zmaru pod diktátem KSČ nabídne pohled Almy, ženy, která milovala peníze a chtěla žít v blahobytu. Udělala pro to vše, co mohla, aby si svůj sen splnila, i když start do života kvůli buržoaznímu původu a měnové reformě neměla zrovna snadný. Přesto se v časech totality vlastními silami vydrápala mezi nejbohatší stínovou elitu. Hledáte-li poutavé čtení, u nějž nemusíte moc přemýšlet, jen se necháte nést zajímavým příběhem, právě jste ho našli.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ:

Martina Drijverová: Příběhy o Karlu IV.
Nakl. Edika, 62 stran

Proč Karlu IV. říkali Otec vlasti? Co všechno pro Čechy udělal? Proč měl čtyři manželky? Skutečně nesměly ženy na Karlštejn? Proč se hradbám kolem Prahy říkalo Hladová zeď? A jak to bylo s vejci při stavbě Karlova mostu? To všechno, a ještě mnohem víc o našem nejslavnějším panovníkovi se dozvíte v této knížce.

Mirka Červenková

Cestička

Tábor Břestek 2025

V prvních horkých dnech letních prázdnin se v Dolních Bojanovicích sešla skupina se zdravou zvídavostí, která jim jistě v následujících dnech dobře posloužila. Chystali se totiž na tábor do Břestku. Někteří dokonce úplně poprvé. Po rozloučení s rodiči a vrčení motoru jsme se přesunuli do autobusu. Když vtom do něj vtrhly dvě neznámé osoby oděné do pirátského oděvu. Vypadalo to, jako by se o něco přetahovaly. Že to byl deník, který nás měl dovést k pokladu, jsme se dozvěděli až mnohem později. I to, že jedna z neznámých osob v pirátském oblečení se stane naším spojencem po celých deset dní. Byla to pirátská kapitánka. Samozřejmě nás učila pirátskému řemeslu, ale také nám pomohla si uvědomit, že bez přátel, odvahy, odhodlání a nadšení bychom toho v životě odvážlivců, kteří sršeli energií, zvládli jen málo.

Tyto vlastnosti nám pomohly ve všech složitých situacích, ve kterých jsme se ocitli. Ať už jsme byli napadeni zvířaty, která nám rozkradla naše zásoby. Nebo jsme se museli potýkat se zákeřnými sirénami. Dokonce jsme se nezalekli ani velké bouře. Ani ta náš pobyt na ostrově Ardamar nedokázala přerušit.

I mezi námi se rodily různé spory. Ale většinu jsme zvládli vyřešit s přehledem. Jediné, na čem jsme se nedokázali dohodnout, bylo to, jestli se krupicová kaše míchá, nebo ne. Komunikovat jsme museli i s domorodci, kteří obývali ostrov. I to dopadlo úspěšně, i když se párkrát možná něco ztratilo v překladu luštění. Vrcholem našeho pirátského působení se stalo nalezení pokladu, který schoval majitel deníku. Že se z rozverných dětí stali hodní piráti, nám dokázali tak, že se všichni spravedlivě o poklad rozdělili.

Letošní tábor nemohl dopadnout lépe. A to hlavně proto, že jsme našli něco důležitějšího, než jsou zlaté mince. Přátele, odvahu a dobrodružství.

Odkaz na táborové fotky
https://tabor2025.karelstana.cz

Barbora Kosíková

Letní orelský KEMP

Letní KEMP se konal v polovině července ve Vískách u Letovic. Místo je obklopené krásnou přírodou a lesy. Letošní téma bylo Z pohádky do pohádky. Děti si vyzkoušely atmosféru různých pohádkových příběhů přímo v přírodě. Tábor si užilo 22 dětí, o které se staralo 10 vedoucích a tři šikovné kuchařky. Ty zajišťovaly nejen dostatek energie, ale i domácí pohodlí. Program byl pestrý, hry, tvoření a pohádková vyprávění střídala dobrodružná objevování v okolí areálu, takže každý den nabídl něco nového.

Navštívili jsme hrad Pernštejn. Děti si prohlídku užily jako klidné zastavení mezi aktivitami. Poslouchali jsme různé příběhy o historii hradu, které doplnily pohádkové téma KEMPu.

Při večerním táboráku si děti vyměňovaly zážitky. Nechyběly ani noční hlídky a noční hry. Každý si našel to své.

Srdečně zveme na Letní KEMP 2026, který se bude konat 8. - 17. července 2026. Podrobné informace budou vyvěšeny začátkem roku na webu www.oreldb.cz

za tým orelského KEMPU
J. Košutek

Orelský příměstský tábor Dva roky prázdnin

Prožít dva roky prázdnin by mohl být sen nejednoho žáka. My jsme měli letos možnost dva roky prázdnin prožít za jediný týden…

Stejně jako každý rok i letos přípravu našeho tábora provázelo mnoho otázek. Bude děti program, který vymyslíme, bavit? Nebudou reptat, že je to nuda a že podobné hry už hrály? Bude přítomen nějaký element, který bude vše narušovat, ostatním pod záminkou legrace dělat naschvály a my se s ním nadřeme, aby nám to celé nerozebral/a na malé šroubky? Nebyla chyba nechat si na příměstském táboře ještě i budoucí šesťáky? Nebudou při zážitkových hrách dělat frajery a tím to mladším kazit? Jak vytvořit program, který sedne všem?

Mírná nervozita z nás opadla během prvních hodin. A postupně se stále více ukazovalo, že děti, které se nám přihlásily, jsou prostě skvělé! Většina z nich už s naším táborem měla zkušenost a i ty, které jsme v minulých letech museli „zpracovávat“, aby dobře fungovaly, neměly letos problém s ničím. Jistě to bylo i tím, že asistenti a vedoucí jim šli dobrým příkladem, ze svých nároků na poctivost a pěkné chování neslevovali a fungovali jako sehraný tým. Tak postupoval jeden dopolední a odpolední program za druhým a dobře vycházely i ty hry, které byly zcela nové a neozkoušené. Měli jsme radost, že čas strávený na

internetu jejich hledáním a upravováním se vyplatil. Nakonec se ale ukázalo, že nesilnější zážitek tábora byly zhruba dvě hodiny strávené v bouřce v lese pod celtou. Ještě cestou do lesa nebyl na radaru ani mráček, a pak se to nad námi točilo a pod nohama nám tekly učiněné potoky.... Jsme vděční, že se podařilo nemožné a snad pro nikoho nebyla tato zkušenost negativní.😊

A tak, ač předem nebylo nic zaručeno, byl letošní tábor pro všechny zúčastněné požehnaným časem. Děkujeme všem, kteří nás jakkoli podpořili, a fandíme těm, kteří se vydávají na podobná dobrodružství, jako je dělat tábor pro děti!

za tým vedoucích a asistentů
Petra Straková

Ministrantský tábor 2025

Každý rok se pro ministranty chystají odměny za jejich vytrvalou službu, ať už to jsou různé akce, výlety a podobně. V tomto roce to bylo formou ministrantského tábora, který se konal ve farním areálu od 24. do 27. srpna. Letos nás celým táborem doprovázela vojenská tematika, kterou si budeme ještě dlouho pamatovat.😊

Začínalo se v neděli po večerní mši svaté, kdy jsme se „ubytovali“ ve farní stodole a následně jsme měli první přivítací nástup. Pak jsme se už za tmy vydali na stezku odvahy, kde jsme měli za úkol zneškodnit všechny nepřátele (v našem případě teroristy z Mutěnic), což se nám po několika pokusech podařilo. Spát jsme šli cca ve 23 hodin a druhý den jsme den vstávali už v 5:30 (takže jsme se nikdo moc nevyspali...). Následovala ranní rozcvička a po ní mše svatá, na které jsme všichni nabrali síly a radosti.

Po mši byla snídaně a po ní jsme se vydali ke Kohútku, kde jsme cestou museli dávat pozor na nepřátele „Mutěňáky“. Když jsme tam konečně dorazili, čekal nás odpolední program, který jsme prožili v lese. Stavěli jsme bunkry a následně jsme si měli opatřit jídlo. Byl to vyčerpávající den, ale vše jsme zvládli a večer nás čekalo opékání špekáčků a poněkud poklidný večer... až do chvíle, kdy jsme se vydali hrát noční hry. No, a pak jsme se šli na závěr dne pomodlit.

Další den jsme prožili ve znamení hry Riskuj, kde si skupinka ministrantů vymyslela svého vlastního patrona, a oblíbené hry vlajkovaná. Odpoledne patřilo hře baseball, kde se k nám přidal i o. Petr. Závěr dne patřil mši svaté a večernímu filmu.

No, a teď tu máme středu, kdy nám bylo slíbeno, že se na poslední den dobře vyspíme. Mýlili jsme se. Hned po ránu nás přepadli teroristé, teď už známí „Mutěňáci“,

kteří několik z nás odvezli se zavázanýma očima pryč. Naše skupinka je následně přepadla a my jsme celé dopoledne museli dávat pozor, aby nás nějací další „Mutěňáci“ nepřepadli. Nakonec jsme za pomoci dalších vojáků vše zvládli a v bezpečí jsme se dostali zpět na základnu. Odpoledne jsme měli odpočinek a pak jsme si zahráli turnaj ve florbale. Za celý den a tábor jsme poděkovali Pánu Ježíši u oltáře při mši. Po mši následovalo poděkování, modlitba a následné rozloučení.

A co na tábor říkají jeho účastníci?
„Bylo to výborné.“
„Uběhlo to rychle.“
„Tábor byl super.“
„Příště bez klikování.“
„Příště víc kliků.“
„Skvělý.“
„Dobrý, hlavně ten únos.“
„Jídlo bylo výborné.“

Na závěr bych chtěl nejen za sebe poděkovat všem organizátorům, vedoucím, o. Petrovi, ministrantům i těm, kteří na nás mysleli v modlitbách, anebo nám přinesli/uvařili něco dobrého...!

A největší poděkování patří Pánu Ježíši, který nás po dobu tábora chránil a žehnal nám.

Sebastian Herka

Poděkování vedoucím

Chceme jménem mnoha rodičů poděkovat všem vedoucím, kteří připravili a vedli tábory pro naše děti. Moc děkujeme za váš čas, energii a trpělivost a celkově za vše, co pro děti děláte. Velmi si toho vážíme.

rodiče táborníků

Program duchovní hudby na hody 2025

28. září 2025 v 10.00
Arcangello Corelli: Badinerie
(sólo zobcová flétna: Šárka Salajková)
Pavel Staněk: Missa Lyrica
chorál: Svatý Václave

Účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr,
řídí Lucie Škrháková.

Ahoj kluci a děvčata

přejeme vám, ať se vám v tomto školním roce daří. Ať si dokážete pomáhat, protože je to lepší než být na sebe zlí, tak jak na to v příběhu přišli dva kluci.

Neuděláme to!

Vladík s Otakarem uháněli ulicí vzhůru až tam, kde končily domy a rozkládalo se pěkné místo ke hraní a nesli s sebou hlínu. „Vláďo, to bude něco, jen aby se nám to podařilo,“ šeptal Otakar. Vladík se zasmál: „Rád bych viděl toho starého, co tomu řekne, až se vrátí, jen si pospěšme!“ A dali se oba do práce. Váleli hliněné koule a snášeli je na hromádku. Váleli horlivě, až jim tváře zčervenaly námahou a smáli se tomu, co chtěli vyvést.

Na konci té ulice bydlel v malém domku starý pán. K večeru chodíval na procházku a vždy nechal okno otevřené a tímto otevřeným oknem mu chtěli kluci do pokoje naházet vyrobené koule. Den předtím je totiž napomenul, že se chovali nevhodně.

„Jen až se setmí a on odejde z domu,“ šeptali si hoši. Měli radost, že hliněných koulí přibývá. Pojednou však Vladík ustal. Po cestě se pachtil nějaký stařeček s těžkým nákladem na malé kárce. Uvázl a nemohl z místa. Ještě k tomu vedla cesta do kopce. „Oto, neměli bychom mu pomoci?“

„Dej pokoj, válej raději, máme jich ještě málo.“

Za chvíli ale Vladík viděl, že se starý muž ještě marně stále s nákladem namáhá. „Oto, já mu půjdu přece pomoct.“

„Jdi, ty hloupý, co je ti do něj – nemusí si tolik nakládat.“

Vladík chvíli váhal, ale potom se rozhodl: „Půjdu, pojď také.“ Tak šli oba dva. „My vám kárku potlačíme, ano,“ volali na něj. S jejich pomocí se kárka hned hnula a za chvíli byli u jeho domu. Muž jim s vděčností se slzami v očích děkoval.

„Proč pláčete?“ ptali se.

Stařeček odpověděl: „Pláču radostí, že Pán Bůh dobře odplácí. Poslyšte kluci. Když jsem byl tak mladý jako vy, dohonil jsem jednou na cestě starce a ten nesl veliký balík zboží. Bylo horko a on byl unavený. Pomohl jsem mu ten balík nést. Ten byl rád. A řekl mi: „Hochu, tvou pomoc mně si Bůh poznamenal, jako bys pomohl Jemu a On ti to jednou vrátí, uvidíš.“ Já jsem měl tehdy takovou radost, ale zapomněl jsem na tuto příhodu. Až dnes, když jsem s tou tíží nemohl z místa, vzpomněl jsem si, že bych také potřeboval pomoct, jako tehdy ten stařeček. A připomněl jsem si i slova Pána Ježíše: „Jak chcete, aby se druzí chovali k vám, tak se i vy chovejte k nim“. A jen jsem si na to pomyslel, přiběhli jste vy kluci.“

Hoši se rozloučili a šli pomalu zpět. Oči měli upřené k zemi, nepromluvili ani slovíčko. Až došli k hromadě hliněných koulí. Zastavili se a podívali se na sebe. Vladík promluvil: „Neuděláme to viď?“

„Neuděláme,“ přisvědčil Otakar a utíkali domů.

Pozvánka na dětské mše

Každou středu od 18 hodin jsou dětské mše. Od října začne zase série příběhů se samolepkami. Určitě přijďte, těšíme se na vás.

Komiks o sv. Václavovi

Aby udržel mír, dohodl se kníže Václav se saským panovníkem Jindřichem Ptáčníkem a platil mu každoroční poplatky. České země se tak vyhnuly válce, ale někteří – včetně jeho bratra Boleslava – s tím nesouhlasili.

připravila Martina Fukalíková

PRO ZASMÁNÍ

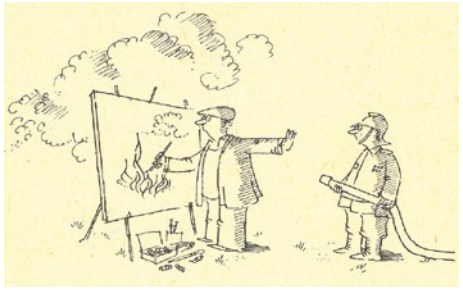

Hasiči založili kapelu a na první zkoušce se kapelník táže: „*Jak se liší housle od klavíru?*" „*Klavír déle hoří,*" odpoví hasič.

Zahoříš-li, ženo, k muži láskou, ověř si, není-li hasičem.

V cirkuse vypukl požár. Všichni panikařili, jen ředitel zůstal klidný: „*Následuje vystoupení polykače ohně!*"

Jeníček přijde domů celý mokrý a maminka se ho ptá: „Co jsi tam venku dělal, že jsi tak mokrý?"
Jeníček na to: „Ále, hráli jsme si s klukama na psy a já byl strom."

Honza si šel zacvičit do posilovny a ptal se trenéra:
„Jaký stroj mám použít, abych co nejvíce zapůsobil na ženy?"
Trenér ho vyvedl ven z posilovny a ukázal na bankomat.😊

„Nemám nic proti tomu, abys šel na pivo," povídá paní Nováková takhle jednou v podvečer manželovi, „jenom chci, abys byl do osmi doma."
„Tak jo," odpoví radostně pan Novák, „do osmi budu doma a pak půjdu."

Policajti mají výplatu a nadporučík vyvolává postupně jména. Výplata pomalu končí:
„Vašák!"
„Zde!"
„24 800 Kč." Vašák si jde pro peníze.
„Záruba!"
„Zde!"
„25 200 Kč." Záruba si jde pro peníze.
„Souhrn!" Ticho.
„Souhrn!!!" Stále ticho.
„Tak hernajs, Souhrn!!!"
„To je ale vůl," odplivne si nadporučík, „nepřijde si pro výplatu, a přitom tu má víc jak tři sta tisíc..."

„Mami, proč máš některé vlasy bílé?" „Za každou tvoji rošťárnu mi jeden zbělá." „Chudák babička, tys musela zlobit."

POZVÁNKA NA ALFU

Letos na podzim se bude po třech letech v Hodoníně konat kurz Alfa.

Je to celorepubliková evangelizační akce, do které se chceme zapojit.

Kurz Alfa nabízí prostor k přemýšlení o životě, víře a Bohu. Je určen především pro ty, kdo hledají, ptají se, nebo se s vírou teprve seznamují. Z minulých kurzů vzešlo vícero křtů dospělých. A vy máte možnost pozvat vaše blízké, známé či spolupracovníky k tomu nejdůležitějšímu – k setkání s Kristem.

Organizaci kurzu zajišťují farníci z Dolních Bojanovic a Hodonína. Je zde ale jedna věc, kterou sami organizátoři nezvládnou, a k tomu potřebujeme vás.

Chceme vás poprosit o pomoc.

Za prvé, prosíme vás o modlitbu za ty, kdo mají přijít, za otevřenost jejich srdcí, i za celý průběh kurzu. Jen Duch svatý může otevřít dveře tam, kam my nedosáhneme.

A za druhé, zapojte se do příprav kurzu tím, že pozvete někoho ze svého okolí. Někoho, o kom víte či tušíte, že ve věcech víry hledá nebo je aspoň pro tyto otázky otevřený. Osobní pozvání je velmi účinné a důležité. Alfa nebude mít význam, pokud nepřijdou lidé, kterým je určena.

První večer se bude konat v pátek 3. října 2025 od 19 hodin v Hodoníně ve farním Pastoračním centru. Na stejném místě a ve stejný čas se budou následující pátky konat i další setkání. Všechna setkání jsou nezávazná – nikdo nebude nucen či přemlouván pokračovat, pokud nebude chtít. Vy můžete svoje pozvané hosty doprovodit u posezení u jídla, krátké přednášky a pak otevřené diskuze.

Pozvánky jsou k dispozici vzadu v kostele, případně v sakristii.

Více informací je na našich webových stránkách: ***www.farnostdolnibojanovice.cz/kurz-alfa***, tam najdete i přihlašovací formulář. Nebo se můžete obrátit osobně na paní Marcelu Červenkovou: ***cervenkova.marci@seznam.cz***, tel. 776 074 735.

VÍCE INFO ZDE

Krátké video s pozváním taktéž najdete na našich farních webových stránkách.

Předem vám děkujeme vám za podporu, modlitbu i odvahu oslovit své blízké či známé. Věříme, že skrze tento kurz může Pán v životech účastníků vykonat dobré a velké věci.

organizační tým Alfy

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.
Šéfredaktor A. Tlachová. • Redakční rada. B. Bílíková, A. Červenková,
M. Červenková, K. Košutková a P. Martínek.
Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.
Fotografie na obálce: pouť na sv. Hostýn, foto Laďa Herka

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 800 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice
NEPRODEJNÉ.